

Metropolis M

CHIARA FUJIMAI, ISABELLE ANDRIESEN,
METTE STERRE, BEVERLY BUCHANAN
HOE NEUTRAAL IS EEN MUSEUM?

TIJDSCHRIFT OVER TIJDENDAGSE KUNST

Nr. 5 - 2021 SEP/OKT 9,95 EURO
02.10.5
8710966 363799

FLUIDITEIT

REVISIE #5: BEVERLY BUCHANAN

Door Milo Vermeire

In deze reeks gewijd aan kunstenaars die met hun werk de canon herzien, dit keer aandacht voor Beverly Buchanan. Met haar politiek geïnspireerde buitensculpturen verdiept ze - ook postuum - het perspectief op de verhalen achter het landschap.

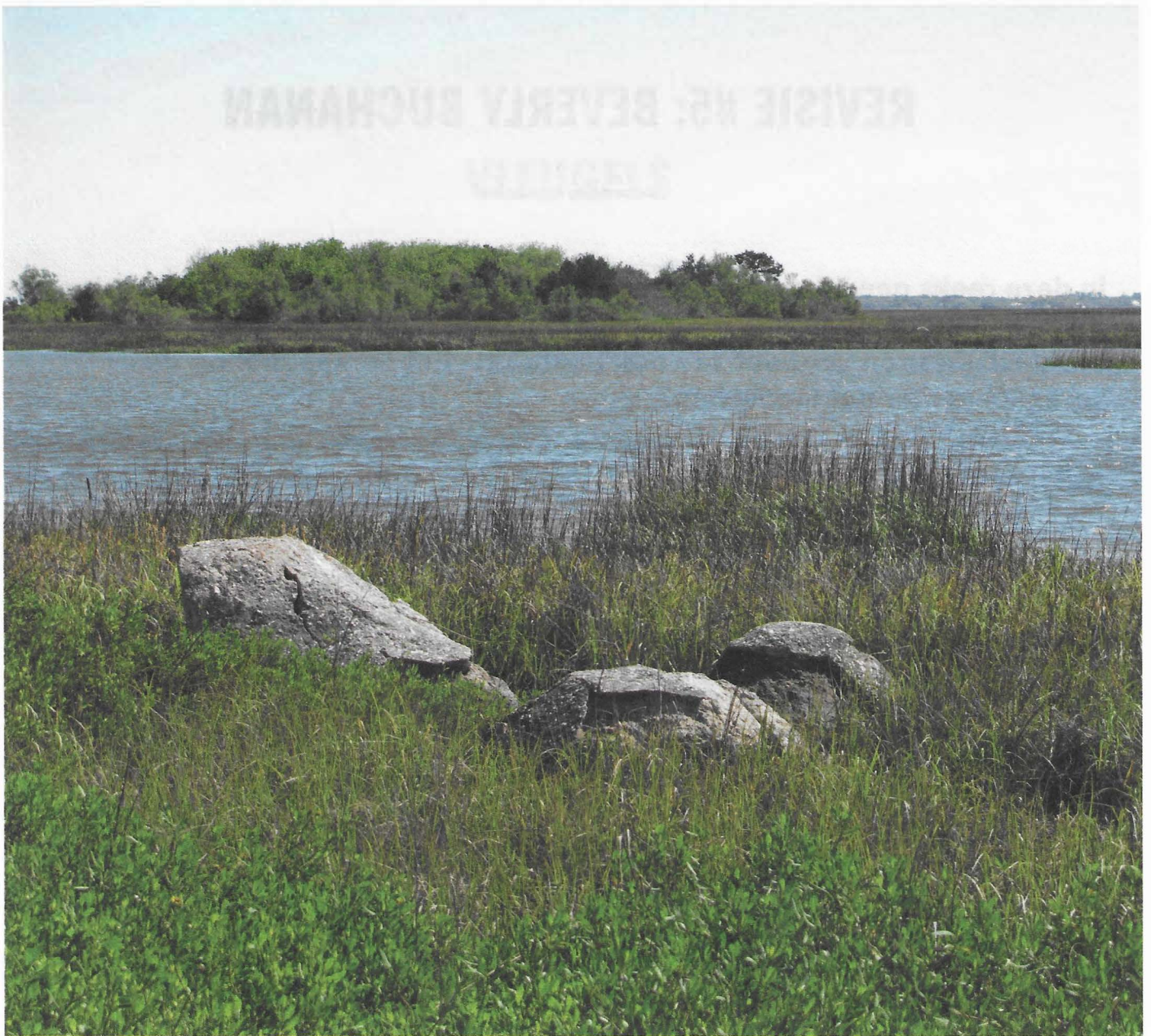
Beverly Buchanan, *Shack Condominium*, 1990, hout, spijkers, plaatmetaal en lijm, 14 x 41 x 21 cm, courtesy Beverly Buchanan Estate en Andrew Edlin Gallery, New York

Site-specific buitenprojecten zijn momenteel populair, zoals afgelopen zomer bleek uit verschillende buitententoonstellingen. Met speciaal voor bepaalde locaties gemaakt werk legden kunstenaars allerlei verborgen geschiedenissen en verhalen bloot. Een belangrijke pionier van deze kunstvorm is de Amerikaanse Beverly Buchanan (1940-2015). In eigen land was ze na een bijzonder succesvolle carrière wat in de vergetelheid geraakt tot 2014, toen het essay *Beverly Buchanan 1978-1981* van Park McArthur en Jennifer Burris uitkwam, gevolgd door een retrospectief van Buchanans werk in het Brooklyn Museum in New York in 2016. Met het onlangs verschenen boek *Beverly Buchanan: Marsh Ruins* (2021) van Amelia Groom eist deze kunstenaar postuum wederom haar plek in de internationale canon op.

In haar boek benadrukt Groom de relatie tussen het werk van Buchanan en het Amerikaanse landschap. Buchanan ontwikkelde haar werk in de jaren zestig en zeventig, toen Land Art de toon bepaalde bij kunst in de buitenlucht. Met grootschalige, abstracte ingrepen creëerden kunstenaars als James Turrell en Robert Smithson veelal romantisch ingegeven, soms ronduit spectaculaire landschapservaringen. Hoewel Buchanan ook buiten werkte en het landschap als materiaal gebruikte, koos ze voor een geheel andere benadering. Haar in het landschap ingebedde werken, die nog altijd te bezoeken zijn, staan in het teken van het slavernijverleden en het dagelijks leven van de Afro-Amerikaanse gemeenschap op het platteland van het zuidoosten van de Verenigde Staten. Meer dan de grootsheid van het land zelf,

agenderen ze de zorg om wie dat land bewerkten en bewoonden, vaak onder erbarmelijke omstandigheden.

Buchanan werd in 1940 in North-Carolina geboren en groeide op bij adoptieouders in het zuidoosten van de VS. Tijdens haar studie was ze betrokken bij de Civil Rights Movement; pas op haar drieëntwintigste werd de segregatie officieel verboden. Om aan de verwachtingen van haar familie te voldoen, voltooide Buchanan eind jaren zestig een medische masterstudie in New York. Gedurende haar jaren als medisch professional volgde ze 's avonds kunstlessen van onder anderen de schilder Norman Lewis en het was in diezelfde tijd dat ze haar werk begon te exposeren in verschillende groepstentoonstellingen in New York. Rond haar zevenendertigste zegde ze haar medische carrière voorgoed vaarwel om zich

Beverly Buchanan, *Marsh Ruins*, 1981, Brunswick, Georgia, gegoten beton en tabby van oesterschelp, foto Amelia Groom, 2019

volledig op haar kunst te kunnen richten en verhuisde ze terug naar het zuidoosten, naar de stad Macon in Georgia.

Vanaf de jaren tachtig ging het balletje pas echt rollen toen Buchanan meerdere fellowships toegekend kreeg, deel ging nemen aan internationale tentoonstellingen en haar werk werd opgenomen in de collectie van de Metropolitan Museum of Art. Ze verwierf verdere bekendheid met haar zogeheten *Shacks* (1985-2011), sculpturen van hout die kleine huisjes voorstellen. De houten gebouwtjes zijn schaalmodellen van de zelfgemaakte schuurtjes die op het platteland in het zuiden van de Verenigde Staten te vinden zijn. Deze werken zijn onlosmakelijk verbonden met de geschiedenis van de Zwarte bewoners van deze kleine zelfgemaakte huisjes. Buchanan wilde kunst maken die representatief was voor

de mensen die haar werk inspireerden, met name de lokale Zwarte plattelandsgemeenschappen in het zuiden van de Verenigde Staten.

Naast de *Shacks* is Buchanan bekend geworden met haar *Ruins*. Deze site-specifiek sculpturen die Buchanan in het Amerikaanse landschap plaatste, zijn tevens de werken waardoor ze als Land Art-kunstenaar bekend is komen te staan — al sprak ze zelf van 'environmental sculptures'. Groom schrijft dat Buchanan geïntrigeerd was door het idee van de ruïne omdat het de verschillende lagen van sociale geschiedenissen zichtbaar kan maken. Het werk combineert 'menselijke intentionaliteit met toevalligheden en processen van erosie,' aldus Groom. Ze stelt dat de landschapskunstwerken van Buchanan, anders dan die van andere kunstenaars uit de Land Art, een concreet

politiek karakter hebben, ook al is die op het eerste oog niet expliciet zichtbaar.

Neem het werk *Marsh Ruins* (1981). Buchanan plaatste dit werk in een park bij Brunswick, Georgia. Het werk bestaat uit drie valse bulten van cement die amper boven het moeraslandschap uitsteken. Door de fluctuatie van de waterstand zijn soms enkel de topjes van de bulten te zien. Buchanan maakte de beelden van cement met als buitenste laag een mix van gemalen stuc gemaakt van tabby (een soort specie van gemalen oesterschelp dat de tot slaaf gemaakten in de tijd van de plantages moesten produceren voor de bouw van huizen). De bruine verf, die ze erop aanbracht, is er inmiddels allang afgespoeld en de bulten zelf zijn een stuk verder weggezakt, schrijft Groom bijna veertig jaar na dato. Dit organische verval en de wisselwerking

Beverly Buchanan, *Blue Station Stones*, 1986, Earlington Heights Metrorail Station, Miami, Florida, oorspronkelijk blauw geverfd, later opnieuw geverfd door de stad als een poging tot restauratie, foto Amelia Groom, 2019

tussen kunstwerk, de natuurlijke elementen en het landschap zijn echter fundamenteel in de betekenis van het werk.

De betekenis van *Marsh Ruins* ligt ook verscholen in de geschiedenis van diens locatie. Het stadje Brunswick heeft meerdere monumenten en verwijzingen naar de Confederates maar er waren amper gedenkplaatsen die verwijzen naar de koloniale en genocidale geschiedenis in dit deel van het land. Het viel Buchanan op dat begraafplaatsen van Zwarte mensen niet eens op de kaart stonden terwijl er wel prominente monumenten staan voor voorvechters van de slavernij. *Marsh Ruins* staat bovendien vlakbij de locatie van de Igbo Landing, waar een groep Igbo gevangenen in 1803 zelfmoord pleegde door zich te verdrinken. De gebeurtenis is een symbool geworden van het verzet tegen slavernij. Toch was er

niets in het landschap dat deze gebeurtenis memoreerde — zelfs geen bordje.

Buchanans *Marsh Ruins* is niet bedoeld als monument voor deze gebeurtenis maar juist als anti-monument, ‘anti’ omdat de geschiedenis nog niet ‘af’ is maar voortduurt. Het werk gaat over de onzichtbaarheid en ongrijpbaarheid van de geschiedenis van het landschap. Tegelijkertijd gaat het over de zichtbaarheid ervan, tegen de klippen op. Voor Buchanan was het gegeven dat *Marsh Ruins* geleidelijk erodeert en dat de drie bulten steeds dieper wegzinken in het moeras een wezenlijk onderdeel van haar werk: ‘a lot of my pieces have the word “ruins” in their titles because I think that tells you this object has been through a lot and survived — that’s the idea behind the sculptures... it’s like, “Here I am; I’m still here!”’¹

MILO VERMEIRE

is kunstjournalist

Op 4 november 2021 wordt het boek *Beverly Buchanan: Marsh Ruins* van Amelia Groom gepresenteerd in Kunstinstituut Melly te Rotterdam. Meer informatie op de website van Kunstinstituut Melly.

¹ Interview in tijdschrift *Essence*, 1982.

LOVERS ON THE BEACH LEE KIT

04.09.2021 — 03.12.2021

A VARIABLE NUMBER OF THINGS CESARE PIETROIUSTI

19.02.2020 — 14.11.2021

L'ÉCRITURE AVANT LA LETTRE ALPHABETUM IX

09.10.2021 — 09.01.2022

David Antin, Walter Benjamin, Joseph Beuys, Hildegard van Bingen, John Cage, Uta Eisenreich, Octavian Esanu, Ryan Gander, Kenneth Goldsmith, Gary Hill, Victorie Hanna, Nicoline van Harskamp, Toine Horvers, Tehching Hsieh, Hedwig Houben, Emily Kocken, Günter Gerhard Lange, Stephane Mallarmé, Shigeru Matsui, Tine Melzer, Yoko Ono, Annetta Pedretti, The Rodina, Hannah Weiner, Brigitte Willberg & Unica Zürn

FACING THE CROWD

09.10.2021 — 09.01.2022 . Curated by Ory Dessau

Ed Atkins, Joseph Beuys, Paul McCarthy, Andrea Fraser, Karen Finley, Dan Graham, Hanne Lippard, Jesper List Thomsen, Agnieszka Polska & Jordan Wolfson

West

Centrum voor hedendaagse kunst
in de vml. Amerikaanse ambassade
Lange Voorhout 102, Den Haag
www.westdenhaag.nl
woensdag t/m zondag 12:00 — 18:00

Revision # 5 : Beverly Buchanan

In this series devoted to artists whose work revises the canon, this time we focus on Beverly Buchanan. With her politically inspired outdoor sculptures she deepens - also posthumously - the perspective on the stories behind the landscape.

Site-specific outdoor projects are currently popular, as demonstrated by several outdoor exhibitions last summer. With work made especially for certain locations, artists laid bare all kinds of hidden histories and stories. An important pioneer of this art form is the American Beverly Buchanan (1940-2015). Domestically, after a particularly successful career, she had been somewhat forgotten until 2014, when the essay *Beverly Buchanan 1978-1981* by Park McArthur and Jennifer Burris came out, followed by a retrospective of Buchanan's work at the Brooklyn Museum in New York in 2016. With the recently published book *Beverly Buchanan: Marsh Ruins* (2021) by Amelia Groom, this artist posthumously once again claims her place in the international canon.

In her book, Groom emphasizes the relationship between Buchanan's work and the American landscape. Buchanan developed her work in the sixties and seventies, when Land Art set the tone for art in the outdoors. With large-scale, abstract interventions artists such as James Turrell and Robert Smithson often created romantic inspired, sometimes downright spectacular landscape experiences. Although Buchanan also worked outdoors and used the landscape as a material, she took an entirely different approach. Her works embedded in the landscape, which are still to be visited, are dominated by the history of slavery and the everyday life of the Afro-American community in rural areas of the southeastern United States.

More than the grandeur of the country itself, they put on the agenda the concern for those who cultivated and inhabited that land, often under deplorable conditions. Buchanan was born in 1940 in North Carolina born and grew up with adoptive parents in the southeastern United States. During her studies she was involved in the Civil Rights Movement; it was not until she was twenty-three years old that segregation was officially banned. To meet the expectations of her family, Buchanan completed a medical master's degree in the late 1960s in New York. During her years as a medical professional, she attended art classes in the evenings with, among others the painter Norman Lewis and it was during that same time she began to exhibit her work in several group shows in New York. Around her thirty-seven she said goodbye to her medical career for good in order to devote herself

She moved back to the Southeast, to the city of Macon, Georgia. Things really took off in the 1980s when Buchanan was awarded several fellowships, began participating in international exhibitions, and her work was included in the collection of the Metropolitan Museum of Art. She gained further fame with her so-called *Shacks* (1985-2011), sculptures made of wood that represent small houses. The wooden buildings are scale models of the homemade sheds found in rural areas of the southern United States. These works are inextricably linked to the history of the Black residents of these small homemade houses. Buchanan wanted to create art that was representative of the people who inspired her work, particularly local Black rural communities in the southern United States.

In addition to the Shacks, Buchanan became known for her Ruins. These site-specific sculptures that Buchanan placed in the American landscape are also the works through which she came to be known as a Land Art artist - although she herself spoke of "environmental sculptures. Groom writes that Buchanan was intrigued by the idea of the ruin because of its ability to make visible the different layers of social histories. The work combines "human intentionality with coincidences and processes of erosion," according to Groom. She argues that Buchanan's landscape artworks, unlike those of other Land Art artists, have a concrete political character, even if it is not explicitly visible at first glance. Take the work *Marsh Ruins* (1981). Buchanan placed this work in a park near Brunswick, Georgia. The work consists of three pale humps of cement that barely rise above the marsh landscape. Due to the fluctuation of the water level, sometimes only the tops of the humps are visible. Buchanan made the sculptures of cement with as the outer layer a mixture of ground plaster made from tabby (a type of mortar made from ground oyster shell that enslaved people had to produce to build houses during the plantation era). The brown paint, which she applied to it, has long since been washed off and the lumps themselves have sunk a lot further, Groom writes almost forty years after the fact. This organic decay and the interaction between artwork, the natural elements, and the landscape are fundamental to the meaning of the work, however.

The meaning of *Marsh Ruins* is also hidden in the history of its location. The town of Brunswick has several monuments and references to the Confederates but there were hardly any memorials to the colonial and genocidal history in this part of the country. Buchanan noticed that cemeteries of Black people were not even on the map while there are prominent monuments to champions of slavery. *Marsh Ruins* is also near the site of the Igbo Landing, where a group of Igbo prisoners committed suicide by drowning themselves in 1803. The event has become a symbol of resistance to slavery. Yet there was nothing in the landscape that memorialized this event - not even a sign. Buchanan's *Marsh Ruins* is not intended as a monument to this event but rather as an anti-monument, "anti" because history is not yet "finished" but continues. The work is about the invisibility and intangibility of the history of the landscape. At the same time, it is about its visibility, against the cliffs. For Buchanan, the fact that *Marsh Ruins* is gradually eroding and that the three humps are sinking deeper and deeper into the marsh was an essential part of her work: 'a lot of my pieces have the word "ruins" in their titles because I think that tells you this object has been through a lot and survived - that's the idea behind the sculptures ... it's like, 'Here I am; I'm still here!'

MILO VERMEIRE

art journalist

On November 4, 2021, the book *Beverly Buchanan: Marsh Ruins* by Amelia Groom will be presented at Art Institute Melly in Rotterdam. More information on the website of Kunstinstituut Melly.